

Obraz nebeského shromáždění je ve starozákonních perikopách literárním tématem, převzatým z kulturní tradice starověkého Předního východu jako podkladový eikón, podtrhující slovo Božího výroku. Podrobněji popsané výjevy trůnícího svrchovaného boha uprostřed družiny „svých“ jsou doloženy v mytologických zlomech ugaritských básní o Baalovi, mezopotamských eposech Enúma eliš, Etana, Nergal a Ereškigal, a především v kombinovaných obrazně-textových rituálech egyptských nekropolí. Z jejich explicitně soudního charakteru lze chápat starozákonní eikón jako implicitní zvěst o suprahistorickém Božím zasedání, zobrazeném na principu metafory a analogie, v němž k historickému aktéru zaznívá Boží hodnocení jemu svěřené role z hlediska definitivního Božího záměru. Boží Postava je zobrazena jako svrchovaný vládce a soudce, „nebeský dvůr“ mlčky dosvědčuje Boží úrdek. Před Božím soudem stojí podle archaického rozvržení pozemský král, odpovědný Pánu vesmíru za výkon vlády. V prorocké teologii dějin je souzen Boží lid Izrael (Izajáš) a v mudroslovném dialogu vzdorující člověk – filosof, jež reprezentuje postava Joba. Satan jako žalobce u soudu obviňuje Joba z pokrytectví, přičemž formuluje materialistickou tezi náboženství podle zásady do ut des. Víra bez hmotného zdůvodnění je nepochopitelná. Job se svou krizí prošlou konfesí stává prostředkem Satanovy porážky. Příznačnou formou použití obrazu Božího shromáždění je proscénium k Jobovu dramatu v 1. a 2. kapitole knihy. Stranou nasvícené scény dramatického dialogu stojí strnulá scéna Božího tribunálu jako memento příčin pozemských událostí, které spočívají mimo čas a prostor, přitom však utvářejí osud jednotlivce a lidské dějiny. V inverzním pohledu z úhlu věčnosti proscénium představuje jakoby vnitřní svatyni, theatron, zatímco viditelný děj se odehrává na „nádvoří“.